

καὶ ἐπικρίσεων, καταντῶσι σχεδὸν περιτταί, καθότι ἐν αὐταῖς ἀναγινώκει τις ἐπανάληψιν τῶν διὰ τοῦ τηλεγράφου μεταδιδόμενων καθημερινῶς σπουδαίων εἰδήσεων· ὥστε καὶ κατὰ τοῦτο ὑπερέχει ὁ ἀγγλικὸς τύπος τοῦ γαλλικοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡ ταχύτης μεθ' ἧς διαδίδει παντὸς εἵδους νέα ἡ ἀγγλικὴ δημοσιογραφία, αἱ λεπτομερεῖς περιγραφαὶ παντὸς συμβαίνοντος, αἱ τακτικαὶ ἐλθέσεις τῶν πρακτικῶν τῶν διαφύρων δικαστηρίων, καὶ τόσα ἄλλα, ἅπερ ἐπιλείπει με ὁ χρόνος ν' ἀριθμήσω, μαρτυροῦσιν ὅτι εἶναι ἀνωτέρω τῆς γαλλικῆς.

Ἡ ἀγγλικὴ λοιπὴν δημοσιογραφία εἶναι σπουδαιότερα τῆς γαλλικῆς, ἐπειδὴ τὰ κύρια ἄρθρα, ὡς ἀνωτέρω ὑπεδείξαμεν, εἶναι σπουδαιότερα καὶ περισυότερα τῶν ἐν ταῖς γαλλικαῖς ἐφημερίσι καταχωρημένων, ἔχουσι δὲ τὴν ἀποστολὴν τοῦ μορφοῦν τὸν ἥλικόν τοῦ ἀνθρώπου χαρακτῆρα· ἐπειδὴ αἱ ἀλληλογραφίαι τοῦ ἐξωτερικοῦ εἶναι σπουδαιότεραι, λεπτομερέστεραι καὶ πολυπληθέστεραι τῶν γαλλικῶν, καὶ ἐπειδὴ αἱ εἰδήσεις ἐν γένει ταχύτερον μεταδίδονται, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν πολιτικόν ἢ ἐμπορικόν κόσμον, αὐτὸς τὰ συμφέροντα πολλάκις ἐκ τῆς ταχύτητος τῶν εἰδήσεων ἐξυρτῶνται.

Σήμερον, ὅτε ὁ τύπος κατέστη πλέον ἐκ τῶν μάλα ἀναγκαίων ἀγαθῶν ἐκάστης πολιτισμένης κοινωνίας, καὶ διὰ κόπων πολλῶν καὶ αἱμάτων ἐξηγοράσθη ἡ ἐλευθερία τοῦ ἐκφράζεσθαι, τολμηρὸς τῶντι ἤθελεν εἶσθαι ἐκείνος ὅστις ἤθελε φρονεῖν ὅτι διὰ τῆς ἐλευθερίας ταύτης τὰ ἔθνη κατήντησαν δυστυχέστερα, ἐπειδὴ ἡ σχετικὴ καὶ ὅχι ἀπόλυτος ἰσότης διὰ τῆς δημοσιογραφίας βαθμικῶν ἀποικτᾶται. Καὶ ὅμως ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι φρονούντες οὕτω τοιαύτη ἰσὺς εἶναι ἡ ἀνθρώπινα φύσις ἐν γένει, τὸ παρελθὸν πάντοτε θαυμάζει, τὸ παρὸν καταφρονεῖ, καὶ τὸ μέλλον μετὰ τρόμου καὶ περικοφίας περιμένει. Ποσάκις δὲν εἴπαμεν ὅτι ἡ κοινωνία τῶν ἀρχαίων ὑπῆρξε πολλῶ ἀνωτέρα τῆς ἡμετέρας. Καὶ ὁ περίφημος Maraully ὁμιλῶν περὶ τῆς ἀρχαίας Ῥώμης λέγει

Then none was for a party
Then all were for the state,
Then the great man help'd the poor
And the poor man lov'd the great
The lands were fairly powitsid
The spoils were fairly sold.

Then Roman were like brother
In the brave days of old. ἦτοι

Τότε οὐδὲν ἦτο διὰ μίαν μερίδα.
Τότε ἦσαν πάντα διὰ τὸ κράτος.
Τότε ὁ μέγας ἐβοήθει τὸν πτωχόν,
Καὶ ὁ πτωχὸς ἠγάπα τὸν πλούσιον.
Αἱ γαῖαι δημοσίᾳ διενέμοντο·
Τὰ λάφυρα δημοσίως ἐπωλοῦντο·
Τότε οἱ Ῥωμαῖοι ἦσαν ὡς ἀδελφοί,
Ἐν τοῖς γενναίοις χρόνοις τῆς ἀρχαιότητος.

Ἀλλὰ, φεῦ! ὦραῖοι λόγοι, in the brave days of old ὑπῆρχεν εὐκρινὴς χωρισμὸς μεταξὺ εὐγενῶν καὶ ἀγενῶν, πλουσίων καὶ πτωχῶν. In the brave days of old δὲν ὑπῆρχεν ἡ μεγάλη αὐτὴ δύναμις τοῦ διαδίδειν τὰς ιδέας, οὔτε ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις ἦτο τοσοῦτο ἀναπτυγμένη. Τέλος, ἡ ἱστορία διδάσκει ἡμᾶς ὅτι τὸ ἀνθρώπινον γένος ὁλονὲν προχωρεῖ, καὶ ἐγκαταλείποντες τὰς αἰσθηματικὰς ἡμῶν δοξασίας, θέλομεν ἀμέσως πεισθῆ, ὅτι κατὰ τὴν ὕλικὴν εὐημερίαν εἰμεθα πολλῶ ἀνώτεροι τῶν παλαιῶν· ἀλλὰ,

Deeper deeper let in toil
In the mines of Knowledge
Nature's wealth and learning's spoil
Win from school and College.

Delve we there for richer gems
Than the star of diadems. ἦτοι

Βαθύτερον βαθύτερον ἂν χωρῶμεν (·)

Εἰς τὰ μεταλλεῖα τῆς γνώσεως.

Τὸν πλοῦτον τῆς φύσεως καὶ τὸ λάφυρον τῆς
[μυθότητος

Ἄς κερδαίνωμεν ἐκ τοῦ σχολείου καὶ τοῦ γυ-
[μνασίου,

Ἄς διατρίβωμεν ἐκεῖ διὰ πλουσιωτέρους λί-
[θους,

Ἡ διὰ λίθους διαθημάτων.

ΠΕΡΙ ΚΟΣΜΗΤΙΚΩΝ.

Προκαίμενον νὰ διαλάβωμεν ἐν τῇ παρόντι ἄρθρῳ περὶ τῶν κοσμητικῶν τῶν ὀδόντων, δὲν νομίζομεν ἀπὸ σκοποῦ νὰ δώσωμεν ιδέαν τινὰ πρὸς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν καὶ περὶ ὀδόντων, ἐκθέτοντες συνάμα καὶ τὰ πρὸς διατήρησιν αὐτῶν ὑγιεινὰ παραγγέλματα.

Οἱ ὀδόντες εἶναι ἐκ τῶν συντελεστικωτέρων εἰς τὴν ὑπαρξιν καὶ διατήρησιν τῆς ὑγείας ὀργάνων, τοσούτη δὲ ἡ σπουδαιότης αὐτῶν, ὥστε

ἢ ἔλλειψις τῶν ἀποδίδει μίαν τῶν σκληροτέρων τῆς ζωῆς βλαπτικῶν. Ἀδιαφροῦντες πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τῆς γαστρονομικῆς τῶν ὀργάνων τούτων σπουδαιότητος, θεωροῦντες δ' αὐτοὺς ὑπὸ μόνην τὴν ὑγιεινὴν καὶ κοσμητικὴν ἔποψιν, ἰσχυρίζομεθα ὅτι πρέπει νὰ δώσωμεν μεγίστην εἰς αὐτοὺς σημασίαν, ὡς ὄντα· τὸ κυριώτερον τῶν μέσων δι' οὗ αἱ εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ἀπωλειῶν τοῦ σώματος εἰς τὸν ὀργανισμόν εἰσδιελαζόμεναι οὐ σίαι κατατέμνονται καὶ κατεργάζονται ὑφιστάμεναι, οὕτως εἰπεῖν, τὸν πρῶτον χρόνον τῆς πέψεως. Οὐδεὶς δύναιται νὰ διαφιλονεικήσῃ ὅτι ἡ καλὴ τῶν τροφῶν μάσσησις, κατὰ συνέπειαν δὲ καὶ ἐνσιέλωσις αὐτῶν, συντελεῖ εἰς τὴν ταχυτέραν καὶ καλλητέραν αὐτῶν πέψιν, ὥστε ἐν ἑκ τῶν μεγαλειτέρων τῆς ὑγιεινῆς παρχυγελημάτων εἶναι τὸ νὰ μασσῶμεν τὰς τροφὰς καλῶς, ὅπως ἀπαλλάττωμεν τὸν στομάχον μιᾶς τόσον ἐπιπόνου δι' αὐτὸν ἐργασίας, εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὁποίας θέλει δυστροπήσῃ ἐπὶ τέλους, ἀναγκάζων οὕτω τοὺς μὴ μασητικὸς αὐτοῦ φίλους νὰ διέρχωνται μέγα μέρος τοῦ χρόνου τῶν ἐν τοῖς μικροῖς ἐκείνοις δωμάτιοις, ὧν ἡ ἀποσιεὶς οὐδόλως κολακεύει τὴν ὁσφρησιν. Ἄν τὸ κακὸν περιωρίζετο εἰς τοῦτο καὶ μόνον ἵτωσ ἦτον ἀνεκτὸν (ὅπερ ὅμως δὲν πιστεύω), ἀλλ' ἔχομεν καὶ ἕτερον εἶδος ἐξαγκρίσεως τοῦ στομάχου, ἕνεκα τῆς καταπίεσεως εἰς ἣν ὑποβάλλομεν αὐτὸν ἀναγκάζοντες αὐτὸν νὰ ἐκτελῇ ἔργα ἐτέρου ὀργάνου, ὥστε ἐπὶ τέλους ἐπανιστάμενος ἐξωθεῖ καὶ ἀποβάλλει βιαίως ὅ, τι δὲν ἠδύνατο νὰ βαστάσῃ, ὑπενθυμίζων ἡμῖν τὸν μῦθον τοῦ ἵππου καὶ ὄνου, ὧν ὁ πρῶτος, ἀντιπροσωπευόμενος εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὑπὸ ὄντος ἀνήκοντος εἰς τὴν εὐγενῆ τῶν διχηρίων τάξιν, ὑπέστη ὅσα οἱ ὑπὸ ναυτίας καὶ ἐμετοῦ βασανιζόμενοι πάσχουσι.

Μακρὰν τῆς ιδέας τοῦ νὰ δώσωμεν ἀκριβεῖς καὶ ἐπιστημονικὰς περὶ ὀδόντων ιδέας, περιορίζομεθα εἰς τὰς χρησιμωτέρας περὶ τῶν ὀργάνων τούτων γνώσεις, ὅπως κατανοήσωσιν οἱ ἀντιγνώσται ἡμῶν καὶ τοὺς λόγους ἐφ' ὧν θέλομεν στηρίζει τὰς ὑπὲρ καὶ κατὰ τοῦ τρόπου τῆς διατηρήσεως τῶν ὀδόντων ιδέας.

Ὁ παρὰ τῶν ζωολόγων εἰς τὸ ἐν καὶ μόνον εἶδος τῆς τάξεως τῶν διχηρίων ὑπαγόμενος ἄνθρωπος, φέρει συνήθως μὲν 32 ὀδόντας, ἀνὰ 16 εἰς πᾶσαν σιαγὸνα. ἔχομεν ὅμως καὶ ἄνθρωπους φέροντας μόνον 28, ἔχοντες τοῦτέστιν ἔλλειψιν τῶν 4 τελευταίων ὀδόντων, τῶν καὶ ὀδόντων

τῆς φρονήσεως ἀποκαλυμμένων, εἰς ἐνδειξιν τοῦ ὅτι ἐλλείπει ἢ μᾶλλον τοῦ ὅτι ἐστέρηται αὐτοὺς ἡ φύσις φρονήσεως· ἀλλ' ὅς μὴ ἀπελπίζονται οἱ ἐστερημένοι τῶν 4 τούτων ὀδόντων, καθότι ἀκριβοῦς ἀνατομικὴ παρτήρησις (εἰς ἣν δὲν τοὺς εὐχόμεθα ποτὲ νὰ ὑποπέσωσιν) ἔδειξεν ὅτι ὑπάρχουσι μὲν οἱ ὀδόντες οὗτοι, ἀλλὰ ὅτι δὲν ἀνεφύησαν, μέιναντες ἐντὸς τῶν σιαγόνων. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι πολλοὶ ψιθυρίζουσι· πολὺ ἐφωτίσθημεν μαθόντες ὅτι ἔχομεν 32 ὀδόντας! Οὐχί, κύριό μου, μὴ σπεύδετε· ἐμάθετε ὅτι τινὲς ἔχουσιν 28 ὀδόντας, πρὸς τούτοις πρέπει νὰ σᾶς εἰπώμεν ὅτι εὐρίσκει τις, ἂν καὶ σπανιώτερον, κρανία (διότι ἄνθρωπους ζώντας δὲν εἶδον, ἐνῶ τοῦς μὲν 28 ὀδόντας καὶ βλέπω καὶ γνωρίζω κάλλιστα) ἔχοντα πλείονας τῶν 32, ὅτι ὅμως εἶναι μικρότεροι καὶ κινητικοὶ τῆς περιεργείας τῶν ἐπισκεπτομένων τὰ φυσιογραφικὰ μουσεῖα, τὰ ὁποῖα συνήθως τοικῦτα ἀπονεννοημένα κρανία στολίζουν.

Ὁ ἄνθρωπος βάλλει τοὺς ὀδόντας δις, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ τρίς. Καὶ οἱ μὲν πρῶτοι τῶν ὀδόντων ἀποκαλοῦνται *γαλαξίαι*, οἱ δεῦτεροι *ἔμμοι*, οἱ δὲ τρίτοι εἰμεθα τῆς ιδέας ὅτι πρέπει ν' ἀποκληθῶσιν *ὀδόντες τῆς μωρίας*. Διηγούνται πολλὰ, ἅτινα χάριν συντομίας παρτρέχομεν, περὶ γερόντων εἰς οὓς ἀνεράνησαν ὀδόντες κατὰ τὰ 90 καὶ 100 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν, τοὺς ὁποίους ὅμως δὲν εἶχον τὸ εὐτύχημα νὰ μεταχειρισθῶσιν ἐπὶ πολὺ, ὡς παθόντες μετ' ὀλίγον τὸ μικρὸν δυστύχημα τῆς εἰς τὴν ἐτέραν ζωῆς μεταβάσεως, καθ' ἣν ὅμως ἴσως τοῖς γίνωσι χρήσιμοι, ἂν ἔτυχε νὰ πρεσβεύωσι τὴν ἐν τῇ μακαριότητι ὑπάρχον τοῦ Πιλαρένλου Ὀρους.

Οἱ πρῶτοι γαλαξίαι ὀδόντες ἀναρῶνται κατὰ τὸν ἑξῆς μορὴν περίπου μῆνα τῆς βρεφικῆς ζωῆς, πρῶτον εἰς τὴν κάτω σιαγὸνα, ἐνίοτε ὅμως ἀναφύονται πρῶτοι οἱ τῆς ἄνω σιαγόνος, ὅπερ δίδει ἀφ' ἑαυτῆς εἰς τὰς πλησιαζούσας τὴν πιθανὴν τρίτην ὀδοντοφυΐαν μάμμης ἡρῶν νὰ δίδωσι τὰς ἀπαισίας ἐκείνας ἀνθρωποφαγικὰς ιδέας, τὰς ὁποίας ὅσοι ἔχουσι τὸ εὐτύχημα νὰ ἔχωσι μάμμην γνωρίζουσι. Ἐλέγομεν λοιπὸν ὅτι ἐκρύβονται συνήθως πρῶτον οἱ κατώτεροι τομεῖς, ἔπειτα οἱ ἀνώτεροι κατὰ τὸν τρόπον κατὰ τινὰ τάξιν ἣν δύνασθε νὰ μάθητε παρὰ τῆς πρώτης μητρὸς ἣν θέλετε ἀπαντήσῃ, καὶ τὴν ὁποίαν, διὰ νὰ εἰπώμεν καὶ μίαν περὶ ἀλήθειαν, πολλοὶ τῶν σπουδαζόντων ἐπιστήμην λησμονοῦσι! Κατὰ τὸ τέλος τοῦ δευτέρου

ρου έτους, έχει ο παῖς 20 όδόντας χρησιμεύοντας εις μάσησιν τρωγαλίων, όπωρων και ζαχαρωτών πάσης ποιότητος.

Οί τῆς δευτέρας όδοντοφυΐας όδόντες άποκ-
λύνται, ώς είπομεν, έμμιννοι, αναφαίνονται δέ
κατά τάξιν τήν όποίαν ούδεις σχεδόν έξ ήμών
μή ιατρός ένθυμεΐται και τήν όπ' ίαν διδάσκου-
σιν ήμῖν τά οικεία βιβλία, εις ά παραπέμπουμεν
τούς θετικών γνώσεων όρεγομένους. Οί όδόντες
διαϊρούνται εις τομείς κυνόδοντας και τραπεζί-
τας, έχοντας ίδιον έκαστος είδος έργασίας ώς
και τό όνομα έμφαίνει, τούτέστιν οί μὲν τομείς
τέμνουσι, οί κυνόδοντες (μέ συγχωρεΐτε, έδω δέν
έλήφθη ύπ' όψιν τό είδος τῆς έργασίας, αλλά
σύγκρισις) όμοιάζουσι πρὸς τοῦς όδόντας τῶν
κυνώων, οί δέ τραπεζΐται έχουσι σχῆμα τραπέζης,
έφ' ἧς δύναται τις νά φάγη, άρκεΐ νά έχη όρεξιν,
παντός είδους τροφήν. Καί τομείς μὲν έχομεν 8,
κυνόδοντας 4, τραπεζΐτας δέ 20, υποδικιρου-
μένους εις μικρούς και εις μεγάλους, ένεκα τοῦ
μεγέθους αὐτῶν και τῆς ριζικῆς αὐτῶν διαφορᾶς.

Πιστεύοντες ότι δέν δαπανώμεν μάτην τὸν
χρόνον τῶν άναγνωστῶν ήμῶν, παρακαλοῦμεν
αὐτούς νά μᾶς παρακαλουθήσωσιν εις μικράς τινάς
περὶ τῆς κατασκευῆς τῶν όδόντων λεπτομερείας,
ύποσχόμενοι εις αὐτούς ώς άντάλλαγμα, ότι θέ-
λομεν καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν όπως
τοῖς είπομεν τά μέσα δι' όν θέλουσι διατηρήσει
τούς όδόντας αὐτῶν, άν και δέν άντιποιώμεθα
καθήκοντα όδοντοϊατροῦ. Οί όδόντες τοῦ άνθρώ-
που τεθειμένοι κατά σειράν έν τῇ κοιλότητι τοῦ
στόματος, αποτελοῦσι δύο έλλειψοειδῆ τόξα, ών
τό άνώτερον εἶναι μείζον τοῦ κατωτέρου, ώστε
οί άνώτεροι τομείς ιστανται πρὸ τῶν κατωτέρων
και ούχι άκριβῶς επ' αὐτῶν. Εἰς τοῦς όδόντας
διακρίνομεν τρία μέρη, τό όρατὸν αὐτῶν μέρος
τό καλούμενον και στεφάνην τοῦ όδόντος, τό
έντός τῆς σιαγόνος έμπεπηγμένον μέρος, τό άπο-
καλούμενον ρίζαν, και τό ένόνον τά δύο ταῦτα
σμικρόν περιεσφιγμένον μέρος, τό άποκαλούμενον
αἶχένα. Όσον άφορᾷ τό ὕψος, σημειωτέον ότι
άπαντες οί όδόντες εἶναι ίσοῦφεις κατά τήν
στεφάνην, ούχι όμως και ίσομήκεις κατά τὰς
ρίζας. Κατά μὲν τό άνώτερον μέρος τῆς στεφάνης
έπακουμβώσιν οί εις επὶ τοῦ έτέρου κατά δέ τό
κατώτερον χωρίζονται άπ' αλληλῶν δια τριγώ-
νου τινός διαστήματος πληρουμένου ὑπὸ τῶν
οὐλῶν. — Πᾶς όδούς συνίσταται έκ στερεοῦ ή
γλοιώδους και έκ μαλακοῦ ή πολφώδους μέ-

ρους, τούτέστιν έντός τοῦ στερεοῦ όδόντος ὑπάρ-
χει κοιλότης πλήρης μαλακῆς τινος οὐσίας εις
ἣν διακλαδιζονται τά λεπτότατα άγγεῖα και
νεῦρα, τά όποια εισέρχονται εις πάντα όδόντα δι' ά
λεπτοτάτου τρήματος κατά τήν κορυφήν τῆς
ρίζης αὐτοῦ εύρισκομένου. Ἡ γνώσις λοιπὸν τῆς
ὑπάρξεως νεύρων εις τοῦς όδόντας έξηγεί ήμῖν
τούς σφοδροτάτους πόνους οὗς έχομεν έν περι-
πτώσει καθ' ἣν έρχεται εις έπαφήν τό νεῦρον
μετὰ τῆς ατμοσφαίρας ή άλλων έρεθιστικῶν αἰε-
τίων επὶ τῶν τερηδονισμένων όδόντων. Όπως γαν-
νηθῇ τό αἰσθημα τοῦ πόνου, ὑπάρχει άναπόφευ-
κτος ή ὑπαρξίς νεύρου, ώστε εύκόλως έννοοῦμεν
ἤδη τὸν λόγον δι' όν δέν άλγοῦσιν οί άποκοπτό-
μενοι άνυχες και αἱ τρίχες. — Τό σκληρόν τοῦ ό-
δόντος μέρος αποτελείται έκ τριῶν στρωμάτων,
έκ τῆς ὑελώδους οὐσίας (email), έκ τῆς έλε-
φαντίνης και έκ τῆς όστεώδους. Ἡ σκληρά και
εύραγεστάτη ιελωδὴς οὐσία, έχουσα χρῶμα κυ-
ανίζον, εἶναι πυκνωτέρα κατά τήν άνωτέραν τῶν
όδόντων έπιφάνειαν, έχουσα δυστυχῶς τήν ιδιό-
τητα τοῦ νά μὴ άναγεννᾶται ώς τά λοιπά τῶν
συστατικῶν τοῦ όδόντος μέρη. Ὑπὸ τήν ὑελώδη
οὐσίαν κεΐται ή έλεφαντίνη οὐσία, ἥτις δίδει εις
τὸν όδόντα τό σχῆμα αὐτοῦ, εἶναι δ' επίσης
λευκοκιτρίνη και φθείρεται ταχέως διά τῆς χρή-
σεως. Ἡ έλεφαντίνη αὕτη οὐσία κατά μὲν τό
όρατὸν μέρος τοῦ όδόντος, καλύπτεται ὑπὸ τῆς
ὑελώδους οὐσίας, κατά δέ τήν ρίζαν ὑπὸ τῆς
όστεώδους οὐσίας, ἥτις οὐδόλως διαφέρουτα κατά
τήν ὕφην άπὸ τῶν λοιπῶν όστέων, εἶναι μόνον σμι-
κρόν άφθονωτέρα όσω προχωροῦμεν πρὸς τήν
κορυφήν τῆς ρίζης τῶν όδόντων.

Μετὰ τήν συτομωτάτην ταύτην αφήγησιν τῆς
ὕφης τῶν όδόντων, καλὸν νομίζομεν νά ὑπομνή-
σωμεν εις τοῦς ήμετέρους άναγνώστας ένα φυ-
σικὸν νόμον επὶ τοῦ όποίου στηρίζεται κατά τό
μᾶλλον και ἥττον πᾶσα ή περι τῆς διατηρήσεως
τῶν όδόντων σοφία, και όστις διδάσκει ήμῖν, ότι
πᾶτα ὕλη, πᾶν σώμα, θερμαινόμενον μὲν δικα-έλε-
γεται, ψυχόμενον δέ συστέλλεται. Τούτου οὕτως
έχοντος, εύκόλως έννοοῦμεν τό πρώτιστον τῆς
ὑγιεινῆς τῶν όδόντων παράγγελμα, τό νά μὴ
τρώγωμεν ποτε θερμωτάτας οὐσίας, μήτε νά έχω-
μεν τήν άσροσύνην νά κρατῶμεν διά τῶν όδόν-
των ότι τά λοιπά άπαλὰ τοῦ στόματος μόρια
άδυνατοῦσι νά ὑποφέρωσιν ένεκα τῆς θερμότητος
αὐτοῦ. Ἀπ' έναντίας πρέπει νά γνωρίζομεν κα-
λῶς ότι ή ὑελώδης τοῦ όδόντος οὐσία διαρρα-

γείσθαι ἄπαξ εἶναι ἀνεπίδεκτος πάσης θεραπείας, ὅτι θέλει κατὰ συνέπειαν σχηματισθῇ κοιλότης, εἰς θεραπείαν τῆς ὁποίας ἔρχεται ἡ Τζωνμυλά- νειος τέχνη. — Ἔτερον ὑγιεινὸν παράγγελμα, μείζωνος σημαντικότητος, εἶναι ἡ προσοχή ἢ πᾶς ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ὀφείλει νὰ κατα- θάλῃ ὅπως μὴ τρώγῃ τὰ ψυχρὰ κατόπιν τῶν θερμῶν καὶ πανάπαλιν, διὰ τὸ ἀπλούστατον λό- γον ὅτι δύναται ἡ ἐκλώδης τοῦ ὀδόντος οὐσία νὰ ὑ- ποστῇ ὅτι ἐκλῶς λυχνίης θέρμῃ ὑφίσταται ἐν ἐν- σάξωμεν ἐπ' αὐτῆς σταγὸνα ψυχροῦ ὕδατος, τοῦ- τέστι συστελλόμενα αἰφνιδίως, κατὰ τὸν εἰρημέ- νον φυσικὸν νόμον, τὰ μόρια τῆς ἐκλώδους οὐσίας ῥήγνυνται. Εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἀτοπήματος τοῦ- του πρέπει νὰ ἡμεῖς λίαν προσεκτικοὶ κατὰ τὴν λήψιν τῶν à la crème καὶ à la vanille πει- γωτῶν, τὰ ὁποῖα δρυσίζουσι μὲν τὴν ἐνδόμυχον τῶν εἰσέτι ὀδοντοφόρων λαύραν, ἐνδέχεται ὅμως νὰ μᾶς στοιχήσωσι πολὺ ἀκριδᾶ, πληρόντες αὐτὰ δι' ἐνὸς ἢ πλειόνων ὀδόντων, ὅταν μάλι- στα δὲν λαμβάνηται ἡ προφύλαξις τοῦ νὰ μὴ περιφέρωμε ποτὲ τὸ παγωτὸν ἐπὶ τῶν ὀδόντων. Εὐχῆς καὶ ὑγείας ἔργον ἤθελεν εἶθαι ἂν ἡ δύνα- πό τις ν' ἀρνηθῇ ὀριστικῶς τὴν χρῆσιν τῶν πα- γωτῶν, ἅτινα ἐπιφέρουσι καὶ πολλὰ ἄλλα ἀτο- πήματα, ἢ ἀφήγησις τῶν ὑποίων ἤθελε μᾶς φέρει ἔξω τοῦ προκειμένου. Ἐὰν κοινῶς πιστεύηται ὅτι μία σταγὼν ψυχροῦ οἴνου μετὰ τὸ θερμὸν φαγη- τὸν ἀφαιρεῖ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐν τάλαντον ἀπὸ τοῦ θυλάκιον τοῦ ἱατροῦ» ῥίπτει ὅμως αὐτὸ πάντοτε εἰς τὸ τοῦ ὀδοντοῖατροῦ.

Ἐπίσης πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν πᾶσαν μηχαν- νικὴν ἐπὶ τῶν ὀδόντων βίαν, ὁποῖα εἶναι π. χ. ἡ κατὰ τὴν διὰ τῶν ὀδόντων θραύσιν ἀμυγδάλων, κερύων, λεπτοκαρύων καὶ λοιπῶν. Κακίστη ἐπί- σθις εἶναι ἡ συνήθεια τοῦ κόπτειν τὰ νήματα διὰ τῶν τομέων ὀδόντων, μάλιστα ὅταν τὸ τοιοῦτον ἐπαναλαμβάνηται συχνά, ὅταν ἐκτελῇται ἀνε- πιτηδείως καὶ διὰ μεγάλης βίας, ἢ ὅταν κατα- θάληται προσπάθεια εἰς τομὴν λίαν στερεῶν νημάτων. Ἡ περίστασις αὕτη πρέπει νὰ λαμβά- νηται ὑπὸ σπουδαιότητιν ἐποψίν ὑπὸ τοῦ ὥραίου ἰδίως φύλου, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ἀπώλεια τῶν τομέ- ων ἐπιφέρει σημαντικωτάτην δυσμορφίαν, τὴν ὁποῖαν εἶναι πολὺ φρονιμώτερον νὰ προλαμβά- νωσιν, ἔχουσιν κατὰ τὴν ἐργασίαν αὐτῶν μικρὸν ψαλίδιον, παρὰ νὰ καταφεύγωσιν ἀκολούθως εἰς τὴν δυσαικονόμητον χρῆσιν τῶν τεχνητῶν ὀδόν- των.

Πολλοὶ ἢ μᾶλλον οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν ξένων πρὸς τὴν ἐπιστήμην, ἀπευθύνουσιν ὅλως ἄδικον μορφήν κατὰ τῆς ζακχάρως, ὡς φθειρούσης δὴ- θεν τοὺς ὀδόντας, ζημιῶντες οὕτω τοὺς ζακχα- ρωπώλας καὶ παρεμποδίζοντες τὴν κατανάλωσιν τῶν παντοίων ἐκείνων τερψιγλώσσων παρασκευ- ασμάτων, ἅτινα ἐνεργοῦσι μαγνητικῶς ἐπὶ τῶν κενῶν νεανικῶν θυλακίων. Εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ χρῆσις τῆς ζακχάρως βλάπτει τοὺς ὀδόντας μόνον ὅταν, μείνασα ἐντὸς τῶν διχλημάτων τῶν ὀδόντων, λάβῃ καιρὸν νὰ μετατρέπῃ εἰς ὀξικὸν ὅξυ καὶ τότε πλέον ἐνεργήσῃ διὰ τῶν χαρακτῆ- ρων τοῦ ὀξέος καὶ οὐχὶ τῆς ζακχάρως, εἰς τρό- πον ὥστε δύναται πᾶς τις ν' ἀποφύγῃ τὸ τοιοῦ- τον πλύνων ἐπιμελῶς τὸ στόμα αὐτοῦ κατόπιν τῆς λήψεως πάσης ζακχαρώδους οὐσίας. Τὰ γλυκὰ τὰ περιέχοντα ἐλεύθερα ὀξέα, ὁποῖον εἶναι φερ' εἰπεῖν τὸ τῶν βυσσίνων, ἐπιφέρουσι πολλάκις πόνον ἅμα ἀφθέντα τερηδονισμένου ὀδόντος, ἀλλ' ἐνεργοῦσιν, ὡς εἵπομεν, οὐχὶ πλέον διὰ τοῦ ζακχάρου, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἐνεχομένου ὀξέος. Κα- τόπιν τῶν ὀλίγων τούτων ἐξηγήσεων δύναται πᾶς τις (ἐὰν ἐπέισθῃ) ἀφ' ὧς νὰ κάμνῃ χρῆσιν ὅσωνδήποτε θέλει γλυκυσμάτων, μετὰ τὴν χρῆ- σιν τῶν ὁποίων νὰ ἐκπλύνῃ τὸ στόμα δεόντως, ἔστω δὲ βέβαιος ὅτι θέλει πάθει ὁ στόμαχός του, οὐχὶ ὅμως καὶ οἱ ὀδόντες του.

Ἔτερον εἶδος ὑγιεινῶν παραγγελημάτων μεγί- στης σπουδαιότητος εἶναι τὰ ἀφορῶντα τὴν καθαριότητα τῶν ὀδόντων ἀνευ τῆς ὁποίας οἱ ὠριότεροι τῶν ὀδόντων καταστρέφονται ἐν διαστήματι ὀλίγου χρόνου ἢ, ἂν τοῦτο δὲν συμ- βῇ, χάνουσι τὸ κατὰ φύσιν μαργαριτοειδὲς αὐ- τῶν γινόμενοι κίτρινοι, ἔνεκα τῆς παχείας στοιβαδῆς τῆς καλυπτούσης αὐτοῦς τρυγός, βαθμηδὸν δὲ λαμβάνουσι πύσας τὰς χρωμα- τιστικὰς παραλλαγὰς, αἵτινες ὑπάρχουσιν ἀπὸ τοῦ λευκοῦ μέχρι τοῦ μελανοῦ χρώματος. Οἱ ὀδόντες πρέπει νὰ καθαρίζωνται πᾶσαν πρωίαν δι' ἀπαλῆς ψήκτρας ἐμβεβαρμένης ἐντὸς ὕδατος ἀπλοῦ ἢ ἐντὸς ὕδατος ἔχοντος καὶ σταγόναν τι- νὰς βοτοτίου ὕδατος ἐκ τῆς ἐπικαλυπτούσης ἐνίσταται τὴν βάλτιν ἰδίως τῶν ὀδόντων τρυγός, ἣν ἐκκρίνουσι κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός οἱ κατὰ τὰ ἄκρα τῶν οὐλῶν κείμενοι ἀδενίσκοι, διότι μὴ ἀφαιρουμένη στεροποιεῖται καὶ δίδει τὴν κατὰ τὰς ρίζας τῶν ὀδόντων παρατηρου- μένην ἀπὸ τῆς κυτρίνης χροιάς. — Κατὰ τὴν ἐκ- λογὴν τῆς ψήκτρας τῶν ὀδόντων πρέπει νὰ προ-

τιμῶμεν τὰς μετρίως σκληρὰς καὶ τὰς μᾶλλον στενὰς παρὰ πλατείας, διότι ἡ σκληρὰ καὶ πλατεία ψήκτρα γυμνῶναι τοὺς ὀδόντας ἀπὸ τὰ οὖλα, ἀποκαλύπτοντα οὕτως τὸ μὴ ὑπὸ ὑελώδους οὐσίας καλυπτόμενον μέρος τῶν ὀδόντων, ὅπερ δύναται νὰ φθαρῇ. Ἐπίσης πρέπει νὰ καθαρῶμεν αὐτοὺς μετὰ πᾶσαν λήψιν τροφῆς πλύνοντες αὐτοὺς δι' ὕδατος, ἰδίως ὅμως μετὰ λήψιν τροφῆς σαρκώδους, πρέπει νὰ ἐξαιρῶμεν ἐπιμελῶς πᾶν μόριον σαρκὸς μεινάσης ἐν τοῖς διαστήμασι τῶν ὀδόντων· διότι ἡ ἐν τῷ στόματι διαμονὴ καὶ ἐλαχίστου σαρκώδους μορίου δίδει ἀφορμὴν, διὰ τῆς ἐν βραχυτάτῳ πολλάκις χρόνῳ σήψεως αὐτοῦ, εἰς γένεσιν διαφόρων δυσόσμων ἀερίων ἐξαιρούμενων ὁλεθρίων ἐπὶ τῶν ὀδόντων ἐνέργειαν. Νομίζω ὅτι πάντες ἐδοκίμασαμεν πόσον δυσωδῶς ὅζει τεμάχιον σαρκὸς παραμείναν μετὰ τῶν ὀδόντων ὅταν ἐξαίρεθῇ τὴν ἐπιούσαν. Λίαν ὠφέλιμον εἶναι νὰ προσέχωμεν περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν σωματίων δι' ὧν σκαλίζομεν τοὺς ὀδόντας, μετὰ τῶν ὁπλῶν ποτὲ δὲν πρέπει νὰ πρίζομεν ἄνευ ἀνάγκης, μήτε νὰ ἐγγίζομεν ἐπ' αὐτῶν μεταλλικὰς ὀδοντογλυφίδας, κηρίδας, βελόνας, φτυκέτας καὶ τὰ παρόμοια. Ἡ μόνη κατάλληλος πρὸς τοῦτο οὐσία εἶναι αἱ ἐκ πτεροῦ ὀδοντογλυφίδες δι' ὧν, λεπτυνομένων καὶ κοπτομένων κατὰ βούλησιν, πρέπει ν' ἀφαιρῶμεν τὰ παραμεινάντα τῶν τροφῶν μόρια, χωρὶς ὅμως νὰ αἰμάσσωμεν τὰ οὖλα. Κοινοτάτης ὡσαύτως ἐν Ἑλλάδι χρήσεως εἶναι ἕτερον εἶδος ὀδοντογλυφίδων, συνισταμένων ἐκ τῶν κερχλῶν τοῦ γνωστοτάτου ἐκεῖνου φυτοῦ, τὰς ὁποίας εὐρίσκουμεν εἰς πάσας τὰς τραπέζας τῶν ξενοδοχείων. Ἡ χρῆσις τῶν ὀδοντογλυφίδων τούτων εἶναι λίαν καλὴ διὰ τοὺς μὴ λαμβάνοντας μεγάλην περὶ τῶν ὀδόντων αὐτῶν πρόνοιαν, διότι ἐκτελοῦσι τὸ καθήκον αὐτῶν λίαν ἀτελῶς, ὥς λίαν παχεῖαι, εὐένδοτοι καὶ εὐθραυστοί, πεπρωκισμένοι ὅμως ἀφ' ἑτέρου δι' εὐαρέστου τινὸς εἰς πολλοὺς ὁσμῆς, ἧτις εἶναι καὶ ἡ μόνη αὐτῶν ἀρετὴ.

Πολλάκις κατὰ τὰς βάσεις τῶν ὀδόντων σχηματίζεται μελανή τις στοιβάς, μ' ὅλας τὰς περὶ τῆς καθαρότητος αὐτῶν λαμβανομένας φροντίδας, ἧτις ὅμως ὀφείλεται, ὥς ὀλίγοι ἀγνοοῦμεν, εἰς τὴν χρῆσιν τῶν μεταλλικῶν ψιμυθίων, ἰδίως δὲ τῶν δι' ὑδρογύρου καὶ μολύβδου, οἵτινες ὑποσκάπτουσι διὰ τῆς μελανῆς ἀποτροπικίου αὐτῶν σκαπάνης οὐ μόνον τὰς ρίζας τῶν ὀδόν-

των, ἀλλὰ καὶ τὰ κεφάλαια τῆς ζωῆς, μεταβάλλοντες τὸ πρόσωπον ἀπὸ νέου εἰς μορφήν γραίας πρωτοπίδος. Περί ψιμυθίων γράψαντες τινα ἐν τινι προηγηθέντι ἀρθρίδιῳ, θέλομεν ἐπανέλθει, ὅταν ἐξετάσωμεν τὰ λοιπὰ τῶν κοσμητικῶν, ὅπως ἐπιδεξώμεν τοὺς ἐκ τῆς χρήσεως αὐτῶν κινδύνους τῆς τε υἰείας καὶ ὠραιότητος, τῆς ὁποίας περὶ πλείστου ποιεῖται τὸ ἥμισυ τοῦ ἀνθρωπίνου πληθυσμοῦ.

Παραλείποντες τὰ περὶ φυσιογνωμίας τῶν ὀδόντων ὡς λίαν ἀγυρτικὰ, ἐκθέτομεν διὰ βραχείων τὰ τεχνικὰ μέτα δι' ὧν βελτιοῦται καὶ ἐνδυναμοῦται ἢ τε κατὰστασις καὶ υἰεία τῶν ὀδόντων ἐν γένει.

Ἡ ὠραιότης τῶν ὀδόντων ἐξαρτᾶται κυρίως ἐκ τῆς ὁμαλῆς αὐτῶν ταξιστήσεως, ἐκ τοῦ μεγέθους αὐτῶν μεγέθους, ἐκ τῆς μαργαριτωειδοῦς αὐτῶν λευκότητος, ἐκ τῆς ῥοδινῆς τῶν οὐλῶν χροιάς, ἐκ τῆς ἐλλείψεως πάσης κακῆς αὐτῶν ὁσμῆς καὶ τῶν παραπλησιῶν. Ἡ διατήρησις τῆς κατὰ φύσιν τῶν ὀδόντων λευκότητος ἐξαρτᾶται ἐκ τε τῆς περὶ τὴν καθαρότητα αὐτῶν φροντίδος καὶ ἐκ τῶν διαφόρων σκευασιῶν δι' ὧν ἐπιτρέποντες αὐτοὺς, ἀφαιρῶμεν μηχανικῶς πάσας τὰς ἐπ' αὐτῶν ἁλλοτρίας οὐσίας. Σπειύδομεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὅπως εἴπωμεν ὅτι αἱ μόναι ἀξίαι συστάσεως καὶ ἀβλαβεῖς διὰ πάσης υἰείας ὀδόντας κόνεις εἶναι αἱ συνιστάμεναι ἐκ φυτικοῦ ἀνθρακος καὶ κίνης εἰς λεπτοτάτην κόνιν μετεβεβλημένοι μετὰ σταγόνων τινῶν αἰθερίου τινὸς ἐλαίου, ὁποῖον τὸ τοῦ ἡδύσμου τοῦ πεπερώδους, ὡς ἐνεργοῦσαι τονωτικῶς ἐπὶ τῶν οὐλῶν καὶ ὡς ἐξαλείφουσαι τὴν ἐνίοτε ὑπάρχουσαν κακὴν τοῦ στόματος ὁσμὴν. Τὸ μόνον ἐλάττωμα τῆς κόνεως ταύτης εἶναι ὅτι ἐλάχιστα ταύτης μέρια, μένοντα κατὰ τὴν βάσιν τῶν ὀδόντων, σχηματίζουσι μελανήν τινα γραμμὴν, τὴν ὁποίαν ὅμως δύναται ν' ἀπορύγωμεν διὰ τῆς προσεκτικῆς τριβῆς, καὶ διὰ τῆς κατόπιν δι' ἑτέρως καθαρᾶς ψήκτρας καθαρῆς τῶν ὀδόντων.

Αἱ πρὸς καθαρισμὸν τῶν ὀδόντων κόνεις, αἷς ἡ ἐπιστήμη ἀποκαλεῖ ὀδοντοτρίμματα, εἶναι εὐχρηστοὶ εἰς σχῆμα εἴτε κόνεως, εἴτε μαλθακῆς μάζης (obiat) ἧτις δὲν διαφέρει τῆς κόνεως παρὰ κατὰ τὸ σχῆμα μόνον ὡς οὐσα μίγμα κόνεως μετὰ σεραπίου καὶ οὐδὲν πλέον. Αἱ ὀδοντοκόνεις περιέχουσι συνήθως ἢ οὐσίας ὀξείας ἢ ἀντιπροσωπεύει ἢ τρυγικὴ πόταστα (cremor tartari) ἢ οὐσίας ἀλκαλικὰς, ὡς κεκαυμένη μαγνησίς,

διτσανθρακικήν σόδα, άνθρακικήν τίτανον, ή ού-
σίας άδρανείς ένεργούσας μόνον διά τής μηχανί-
κής τριβής, ώς τοιαῦται δεξάναφαινονται ή σάκ-
χαρις τοῦ γάλακτος, τὸ κοράλιον, τὸ ὄστοῦν τής
σηπίας, ή έλαφρόπετρα κτλ. Εἰς τὰς άνωτέρω
οὐσίας δύναται τις νά προσθέσῃ τοῦς εκ ψυχρὸς
ἀρτου άνθρακας, πάντας τοῦς λοιποὺς φυτικούς
άνθρακας, τήν κόνιν τής κίνας, ἄτινα ὁμως πρὸς
τῇ μηχανικῇ διά τής τριβῆς, ένεργεία ἔχουσι καί
τὰς ἀδιαφιλονεικίτους άντισηπτικές καί τονω-
τικές ιδιότητες, στερούμεναι τῶν πλείστων,
έλαττωμάτων τῶν λοιπῶν οὐσιῶν. Εἰς τὰς ὀδον-
τοκόνεις συμφέρουσιν οἱ ἱατροὶ καί πλῆθος ἄλ-
λων φαρμακευτικῶν οὐσιῶν ἀναλόγως τής ὑφι-
σταμένης ή φανταστικῆς ανάγκης, ὥστε ἀπο-
βαίνει ἄσκοπος ή ἀφήγητις μιᾶς εκάστης τῶν
έν λόγῳ οὐσιῶν, ὧν ή έπιτυχὴς ἀνάμιξις καί
ὁ κατάλληλος ἀρωματισμὸς συνετέλεσεν εἰς
πλήρωσιν τοῦ βαλαντίου τῶν έπινοησάντων αὐ-
τάς. Κανόνα γενικὸν περὶ τήν εκλογήν τῶν ὀδον-
τοκόνεων δέν δύναμεθα νά δώσωμεν εκ τῶν προ-
τέρων, καθότι ὑπάρχουσι καί ὀδόντες ὧν ή κα-
τάστασις ἀπαιτεῖ ένίστε τήν χρῆσιν τῶν ἄλλως
τε έπιβλαβῶν ὀξειῶν καί ἀλκαλικῶν οὐσιῶν,
πρέπει ὁμως ἀφ' έτέρου νά εκλέγωμεν τὰς κόνεις
ἐκείνας αἵνινες στεροῦνται τῶν σκληρῶν άδρανῶν
οἰσιῶν, ὡς τοῦ κοραλίου, τής έλαφροπέτρας τής
ζακχάρεως τοῦ γάλακτος, ὧν ή μακροχρόνιος
χρῆσις κατατρώγουσα τήν υελώδη τῶν ὀδόντων
οὐσίαν έπιφέρει τήν φθοράν αὐτῶν. Παραπέμ-
ποντες τοῦς βουλομένους νά ἴδωσιν ὁρμαθὸν
ὀδοντοκόνεων εἰς τὰ κατάλληλα βιβλία (1) δέν
ὀκνοῦμεν νά έπαναλάβωμεν ὅτι αἱ μόναι φίλαι
τῶν ὀδόντων κόνεις εἶναι αἱ εκ φυτικοῦ άνθρα-
κος καί κίνας συνιστάμεναι, αἵτινες μιγνύμεναι
εἰς διαφόρους ἀναλογίας καί ἀρωματιζόμεναι δι'
αἰθερίου έλαίου τοῦ ἡδυόσμου, δι' ὕδατος τής
Κολωνίας, διά βάμματος ἄβρας καί ἄλλων αἰθε-
ρίων έλαίων συνενούσιν έν αὐταῖς τὰ προτερή-
ματα πασῶν τῶν λοιπῶν κόνεων στερούμεναι
τῶν έλαττωμάτων αὐτῶν.

Μετά τὸν διά τής κόνεως καθαρισμόν τῶν
ὀδόντων λίαν έπωφελὴς εἶναι ή χρῆσις συνθέτου
τινος ἀρωματικοῦ βάμματος τοῦ ὁποίου ένστά-
ζοντες λιανὰς σταγόνας έντὸς κυathίσκου ὕδατος

γαργαρίζομεν τὸ στόμα εἰς τρόπον ὥστε τονοῦν-
ται μέν τὰ τυχόν κατὰ τήν διά τής ψήκτρας
τριβὴν σμικρὸν έρεθισθέντα οὐλα, λαμβάνει δέ
καί τὸ στόμα τήν τοῦ ὕδατος εὐχάριστον καί
ἀρωματικὴν ὁσμὴν. Ὁ φαρμακευτικὸς θησαυρὸς
πλουτεῖ παντοίων πάσης χροιάς καί ὁσμῆς τοι-
ούτων ἀρωματικῶν πολυωνύμων ὕδάτων, ἐξ ὧν
εὐχρηστον εἶναι τὸ τοῦ **Borol** τοῦ ὁποίου ὑπάρ-
χουσι πολλάι συνταγαί, ὅσον ἀφορᾷ τήν κατα-
σκευήν, ή μάλλον ὁμως έν χρήσει εἶναι ή κάτω-
θι σεσημειωμένη (1)

Ταῦτα τὰ ὀλίγα, φίλοι ὀδοντόφιλοί μου ἀνα-
γνώσται, εἶχον νά σᾶς ὑπενθυρίσω χάριν τῶν 32
μαργαριτοειδῶν θησαυρῶν σας, τῶν ὁποίων συν-
ιστῶ ἡμῖν τήν διατήρησιν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ,
εκτὸς ἂν ἦσθε φίλοι τής **μαμαλίγκας** ἐπιφυλάτ-
τομαι δέ προσεχῶς νά ἐξακολουθήσω τήν σειρὰν
τῶν καλλωπιστικῶν ἀποκρύφων ὑπὸ τὸ προσω-
πεῖον τῶν ὁποίων θρασύνεται καί αὐτὴ ή γερων-
τικὴ ἡλικία ἀντιποιουμένη δικαιωμάτων ὧν ή
ἐξάσκησις δικαίως πρέπει νά παραχωρῆται εἰς
ἄλλους.

Γ. ΑΚΕΣΤΟΡΙΔΗΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΦΙΛΗΜΑ ΣΟΥ

Ὡ ἄγγελε τῶν οὐρανῶν. Ὡ κόρη έρασμία
εἰπέ μοι, εἶναι ὄνειρον ή πλάνος φαντασία;
ὦ! ναι, εἰπέ μοι, εἴν' ἀληθές πῶς κάθημαι σιμὰ σου
καί με καλύπτεις με θερμὰ γλυκοφιλήματά σου;

Ἐάν δέν ἦναι ὄνειρον ή ὀπτική ἀπάτη,
ἄφες εἰς τὰς ἀγκάλας σου ν' ἀναπαυθῶ φιλάτῃ.

(1) Σπερμάτων άνίσου δρχμ. 4 Κερυοφύλλων [καί Κιννα-
μώμου ἀνὰ δρχμ. 1 ὡσαύτως ἄδρομερῶς τετριμμένων. Αἰ-
θερίου έλαίου ἡδυόσμου τοῦ πεπερίου δρχμ. 4[2, κπτέργασον
ἐπὶ ὀκταήμερον έν 112 δρχμ. εἰσπνεύματος. Διέθεσον καί
πρόσθε εἰς βάμματος ἄμβρας σταγόνας 10.

(4) Formulaire magistral, par A. Benichardat, p. 461.
καί Répertoire pécgal de Pharmacie pratique, par
Dorvault, p. 754.